

et allerede offentliggjort Værk, hvorimod efter hans Død den Ret til saadan fornyet Offentliggørelse, der er tilfaldet hans Arvinger eller vilde have tilfaldet dem, hvis han havde efterladt sig Arvinger, indgaar i hans Dødsbos Masse og saaledes i Tilfælde bliver at anvende til Fuldbringelse af hans Kreditorer paa samme Maade som hans øvrige Efterladenskaber."

Naar man i det danske Forslag har fastholdt den tidligere Affattelse, har det sin Grund dels deri, at Affattelsen i den norske Lov kan give Anledning til adskillig Tvivl, dels deri, at man finder, at denne indrømmer Kreditorerne for lidt i Forfatterens levende Liv og for meget efter hans Død. En Afvigelse paa dette Punkt kan iøvrigt ikke medføre nogen Ulempe.

Endnu en Afvigelse fra den norske Lov er fremkommen derved, at man i §§ 17 og 18 har ment at maatte fastholde, at Bøden ikke sættes lavere end 50 Kr., medens den norske Lov gaar ned til 20 Kr.

Medens nærværende Forslag ikke naaede at komme videre end til første Behandling i Rigsdagssessionen 1892—93 og derfor i forrige Samling blev forelagt paa ny i samme Stikkelse som i 1892, blev det, efter at det af Folketinget nedsatte Udvalg den 10de Februar 1894 havde afgivet Betænkning over Forslaget (Rigsdagstid. 1893—94, Till. B. Sp. 853 fg.), vedtaget af Folketinget ved anden Behandling den 15de Februar f. A. med nogle Endringer. Under Forhandlingerne om disse erklærede den daværende Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet med Hensyn til den ene af disse, nemlig Endringsforslaget til § 4, bestemt, at han ikke kunde modtage Loven med denne Endring. Derefter blev Lovens Behandling ikke videre fremmet.

Naar Forslaget nu paa ny forelægges Rigsdagen, har man ment at burde tage Hensyn til de af Folketinget vedtagne Endringer, for saa vidt de ikke forrykke Lovens Grundlag eller dog komme i Strid med hele Aanden i Lovforslaget. I sin nuværende Stikkelse har Forslaget derfor optaget de vedtagne Endringer til §§ 6, 11, 14 b og 17, der alle skyldes Folketingsudvalgets Flertal.

Endringen i § 6 tilligter at bringe Reglen om Rettens Myndighed til selv at fremkalde skyldigere Oplysning om den rette Maade, hvorpaa et Skrift skal offentliggøres, i bedre Samklang med de gældende processuelle Regler. Netop fordi Endringen vedrører et rent processuelt Forhold, har det

formentlig ingen Betænkelighed paa dette Punkt at indføre en Afvigelse fra den norske Lovs Regler. Endringerne i §§ 11, 14 b og 17 er egentlig kun redaktionelle, og deres Optagelse kan formentlig ikke volde nogen Betænkelighed.

Derimod maa den ligeledes af Udvalgets Flertal foreslaaede Endring til § 9, der stemmer med et allerede i 1892 fremjat Endringsforslag, sikkert anses for uheldig. Det bestemmes her, at, naar Ret til Udgivelse af flere end et Oplag af et Værk er overdraget til en Forlægger, men Eksemplarer af sidste Oplag af Værket eller enkelte Dele deraf i 5 Aar ikke have været at faa hos ham, ere Forfatteren og hans Arvinger berettigede til at foranstalte nyt Oplag, og Forlæggeren mister Retten hertil, saafremt han ikke har begyndt Udgivelsen af et nyt Oplag, inden Forfatteren eller dennes Arvinger have gjort Brug eller ved Notarius publicus have tiltendegivet Forlæggeren, at de ville gøre Brug af deres Ret til paa ny at udgive Værket. Hertil maa bemærkes for det første, hvad selve Bestemmelsens Indhold angaar, at præceptive Regler af denne Art, hvorved voksne og uafhængige Personer sættes under et Slaags Formynderskab, ere i Strid med hele Aanden i den moderne Formueret, ligesom en tilsvarende Regel ikke findes i nogen anden Forfatterlov. Forslaget — jfr. Udtrykket „mister Retten“ — gaar ogsaa langt ud over, hvad Ojemedet, nemlig at sikre Forfatteren mod, at hans Ret henligger ubenyttet, kræver) og langt ud over de tilsvarende Regler i det oprindelige danske Forslags (1890) §§ 25 og 26. At hjemle Forfatteren og hans Arvinger denne Ret endog uden forudgaaende Advarsel til Forlæggeren, der jo muligvis allerede har paabegyndt Trykning af et nyt Oplag, hvis Udgivelse han i Bognarkedets Tilstand eller andre Omstændigheder kan have haft aldeles skyldigende Grunde til at opsætte, er at hjemle et ganske enestaaende Brud paa Tro og Love. Særligt støvende vil dette virke, naar f. Eks. en ny Udgave af et videnskabeligt Værk kræver Forfatterens Medvirken, og denne da af Chifane forhaler eller hindrer Udgivelsen under et eller andet Paaskud. Bestemmelsen indeholder ingen Undtagelse for saadanne og lignende Til-

1) Hertil er det i alt Fald tilstrækkeligt, at der gives Forfatteren Afgang til, naar Forlæggeren ikke inden en vis Frist efterkommer hans Opfordring til at udgive Værket paa ny, selv at foranstalte et nyt Oplag, hvorved Forlæggerens Ret suspenderes, men ikke definitivt bortfalder.